

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

**GENERAȚIA
SUSPENDATĂ**

Prefață de Lucian Chișu

Editura Vreamea
București
2024

În România mută și rece,
tăceri de oțel îmi ară inima
în previzibile brazde cărnose.
împrejur, doar un murmur.
de mirare, de groază, așteptând iminența.

ca pentru un bâlci,
oameni înjugați trag după ei care încărcate
cu strălucitoare speranțe.
din întuneric, văd mulțimea de ochi,

precum o câmpie de flori ascunse în prăpastie,
pândind pentru o clipă lumina.
aceștia privesc și-mi strigă în suflet:
spintecă tu cerul, să curgă lumina pe toți!...

drumurile și mișcările toate se opresc în cimitir.
acesta, deși printr-o devenire,
e singurul loc static.

iar eu în moarte trebuie să îl caut
pe cel ce sunt acuma viu...

Cuprins

Prefață, de <i>Lucian Chișu</i>	9
Poem în culori care se devorează reciproc	13
Impresie pentru traversarea străzii	14
Legătura	15
La limită	18
Niciodată singur	24
Ministeriale înțelesuri.....	25
Cuprinzător.....	26
Poemul de drum lung.....	28
Peisaj de culori aprinse	30
Carnația în poemul plastic	31
Personale	32
La marginea de dincoace a lumii.....	33
Mișcare	34
Romanță marină.....	35
Vorbe de oraș	37
Fotografie cosmică.....	38
Taină inversată.....	39
De ce	40
Dialogul	41
Poem.....	42
Printre iubiri și uri.....	43
Destinatar pierdut	44
Fragment	45
Deținuții cui suntem?	46
Un poem de afară	48
Călătorie spre lumina din sânge	49
Boala și suferința luminii.....	50

Cosinus de iarnă-ntinsă.....	51
Despre greșeală	52
Visul de beton.....	54
Mișcarea centrifugă.....	55
Despre viață	57
Poemul câinesc.....	58
Despre întrebări	59
Poem despre lume.....	60
Despre contemporani	61
Singurătatea, înțelesul puterii	62
Sufletul meu a fost acoperit numai de păsări	63
Atât.....	64
Provocarea	65
Printre ultimele	66
Rostirea de seară.....	68

Poem în culori care se devorează reciproc

S-a mărit insuportabil omenirea –
nimeni cu nimeni nu se mai întâlnește...

eu sunt o cârmă dintr-un timp sculptat.
nu știu dacă străbat întinderi perfecte
sub suprapuse-nălțimi,
nici dacă mă situez într-un muzeu *
în care zadarnice istorii își trăiesc agonia,
în totalitatea înțeleșului elin.

nimic nu vreau să fie mort împrejurul meu.

nu ne putem atașa definitiv de lucruri,
ci numai de oameni,
de asta nu vreau să fie moarte
împrejur.

acum, România s-a prăbușit peste noi.
dintre ruine ieșim unul câte unul, pe rând.
această țară
pare a fi un program pilot al ofensivei marginii.
mizeria și prostia sunt premiate public
pentru îndelungatele lor exerciții de libertate.
atât a mai rămas de de făcut:
comunicare, viață, comunicare, înviere...

Există zile în care nu am nevoie de semne,
de intuiții ori speranță,
zile de grație, când știu definitiv unele lucruri,
fără să le fi-nțeles mai înainte.

Însăși luciditatea
mă îndepărtează în acele momente de oameni,
deși multe dintre înțelesurile mele li se datorează.
În plus, oamenii m-au învățat să mă cunosc,
așa cum fulgii de zăpadă învață unii de la alții
căderea...

sunt pregătit să simt cum trece timpul prin mine,
precum un glonț strălucitor și lent,
cu destinație și mișcare abia perceptibile.
poezii nu sunt asasinii realității.

În urma trupului meu,
văd oameni căzuți și întinși pe un cer de pământ.
aceste cruci prăbușite se mai mișcă încă,
îngropate în carne.

dacă focul străbate materia,
ar trebui să credem că și lumina are posibilitatea de a
străbate sufletul.

Legătura

Ca un clopot cu bătaie continuă,
inima vrea să adune în mine
poporul meu întreg.
a ieșit pentru o clipă afară să-și consume istoria.
trăiesc pentru chemare,
pentru iubire și pentru lumină.
din teamă și din nepăsare
mă voi înalța deasupra pământului meu,
pornind din mii de guri tăcute,
din mii de brațe cumiți.

voi pierde aparenta absență în imaginarul destin.

românii
sunt cu un picior afară din propria istorie,
niște șchiopi puși pe fugă.

nu L-am ales pe Dumnezeu așa cum trebuia
în toate vrerile mele, dar, pentru mine, acum,
ieșirea din singurătate are o singură direcție.
și chiar dacă nu L-am iubit între oamenii Lui,
rușinându-mă, astfel,
de gândul că Îl voi iubi din mormânt,
știu că doar atât mi-a rămas,
ieșirea verticală din singurătate.
În mine trăiesc cei care m-au adus până aici, mângâind.
ei știu unde trebuiau să ajungă,
eu simt setea lor de nelumească împlinire.
din mângâiere în mângâiere am venit
în aceste locuri

pentru a întâmpina o istorie brutală.
mă adun de peste tot, însetat de întreg.
pământ înghițit de pământ.

Hristos e taina întregului
dar și des-tăinuirea mea.
nu mă mai interesează misterul
decât ca rezolvare a mirării altora.

ca o întristare în plus,
am întâlnit oameni care iubeau ceva
doar pentru a scăpa de sentimentul inutilității...

speriați sunteți și vă prefaceți morți,
nu știți, nu vedeți, nu auziți...
dați ocol întruna crucii vii.
fără prezent, călcați pe goluri
doar pentru că ele se văd atât de intens...

vă simt și va știu cum vă retrageți în mine
ca într-un refugiu –
vreți să vă trec podul peste uitarea de sine.
firește, o voi face, doar pentru că eu
mi-am putut ridica privirea mai sus decât voi
și-mi pot imagina mai mult,
rupând în acest fel realitatea impusă.
în plus, mai știu și unde ar trebui să ajungem.

nu recreez din neant un țărniș,
ci din credință și nădejde îmi imaginez.

iar țărnișul acesta nu e un drum sfârșit,
ci numai început,
așa cum e și Dumnezeu,
continuu și dintotdeauna fără de sfârșit.

atâtea vieți însângerate
și oameni care-i ocolesc pe cei de dinainte
doar pentru că e atât de ușor să te rușineze
ceea ce nu ești în stare să faci!
de sufletul propriu vă tot sprjiniți dorințele mici.

veșmântul bucuriei ar trebui să îmbrace
goliciunea întreagă și tristă.
de ce oare nu știți că unde este ruptă haina,
acolo bate și lumina?

m-ați specializat aici,
în România agricolă și bestială,
să caut înșeri prin porumbi.
dar unde fugiți, măi, așa?!
că lumea a rămas deja în urmă...
vă sabotați unii altora existența,
încât, până la urmă,
nici măcar nu vă mai întâlniți.

crawl

Aspirațiile cărții se întind peste lume
ca o apă mută,
acoperind chiar și cele mai înalte culmi.
la suprafață, nimic,
nici măcar un cântec...
doar înăuntru viața se aude urlând
ca vuietul intern al unui ocean.
femeilor le-am arătat lumea
și unora le-am dăruit bucăți de cer,
nu mă simt dator.
nici nu le-am mințit în legătură cu rolul
pe care l-am dat
fiecăreia în parte
și cred că acesta e un lucru destul de important.
primul aspect al raportării mele reactive
la consum
nu merită dezbateră, e minor și desuet.
în schimb, pentru ambele,
cel mai competent m-am simțit la mare
și nu cred să confund acvatica pulsație
cu planarea peste valuri a păsării noctii.
eu nu sunt derutat în percepții
de familiara, de acum, inspirație...

turiștii, ascunși confortabil
în mulțimile de oameni,
fotografiază și filmează

doar pentru că nu au memorie, nici prezent.
sunt suspendați între locul geografic
pe care îl ocupă
și dorința de a trăi o fericire bruscă.

bras

marea,
această libertate limitată de două spații
deloc divergente,
mă domină și astăzi, dictându-mi poeme
mai mult sau mai puțin infantile.

sensibilități comune mă supun
și nu-mi este rușine,
pot citi și pot scrie un poem despre mare
fără disconfort cultural.
am o simpatie preexistentă...

nu am țâfne de ocazie,
nici măcar în fața unor peisaje
auctorial caricaturizate
de confrăți pe care sensibilitatea îi supune
în salturi.

prin aceste precizări vreau să fiu înțeles în zona
opțiunilor definitive, nu am alte pretenții.

pe țărnișă, simt de fiecare dată
 că trebuie să mă asigur
 că singurătatea nu-mi va fi cunoscută.
 apoi, neavând încotro,
 mă sincronizez cu pământul,
 simt viscerele lui explicate științific.
 lângă mare, vreau să nu fiu văzut.
 parcă ar fi un pretext. probabil, are legătură
 cu acea grijă a bărbatului ca nimeni să nu vadă femeia
 lângă care-și trăiește egoismul sexual.

fluture

unde începe să se vadă marea,
 acolo de fapt nu mai e.

în spațiul în care o ascunde, previzibil, depărtarea,
 acolo are înțelesul pentru alții.
 marea se termină numai în locul în care știm noi
 că se termină...
 când reușește să te aibă,
 atunci îți devine străină și scrii despre ea
 dintr-un dureros sentiment de a nu-ți aparține
 până la capăt.
 dintre cei care au povestit-o
 fără a le solicita cineva abilitatea,
 nimeni nu mi-a explicat sursa sensibilității
 prin care percepem efortul de a ne împrieteni fără vârstă cu ea.
 cu mult timp în urmă, într-un volum de versuri,
 am socotit-o a fi un reflex social.
 acum îmi pare rău de această limitativă formulă.

mă scuz numai la gândul că toate formulele,
 indiferent de domeniu, conțin această condiție.

tot la un țărnișă însingurat, pe plaja din Agigea,
 unde oamenii nu dau calendaristic buzna
 să-și plonjeze vacanțele și nici nu-și impun
 să fie fericiți la sfârșit de săptămână,
 mi-am dat seama că,
 la fel cum este sângele pentru inimă,
 este și timpul pentru veșnicie... *

spate

uneori, în anumite momente ale vieții,
 produci situații
 care au în sine predispoziția răscumpărării.
 mă adresez acum celor care
 nu se au în vedere ca fiind creații ale Lui:
 avem mâini și ochi pentru pământ și lume,
 pentru cer și Dumnezeu.
 ne salutăm și ne privim pentru a nu fi singuri...
 pe la noi, convențional, este 24 august 2007,
 sunt de acord,
 nici nu mă deranjează alte interpretări
 ale întâmplării din măsurătoare.

dar o fi oare posibil
 ca marea să-mi arate în aceste zile
 ceea ce eu am greșit pe pământ?
 am văzut-o cum își fură singură nisipul
 pe care și-l produce,